

ΛΟΓΟΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
κ. ΗΣΑΪΑ
ΣΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΟΥΣΑ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΕΟΥΣΑΣ ΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ

8 Σεπτεμβρίου 2021

Αν, Πανιερώτατε Μητροπολίτα Κύκκου και Τηλλυρίας και πολυσέβαστέ μου Γέροντα και Καθηγούμενε της θεοπύστου αυτής Μονής, κ. Νικηφόρε,

η «μνήμη των δικαίων» γίνεται «μετ' εγκωμίων», κατά τον σοφό Σολομώντα (Παρ. 17,7), με ποία, άραγε, εγκώμια και άσματα πρέπει να επιτελείται η μνήμη της υπέρ πάντων των δικαίων και Αγγέλων κειμένης Υπερενδόξου Δεσποίνης ημών και Αειπαρθένου Μαρίας και Θεοτόκου;

Και τούτο, γιατί συνεπαίρνει τον νου και «εξιστά τον λογισμόν» το πρόσωπο και το υπούργημα της Παναγίας. Από μας τους χοϊκούς και αμαρτωλούς ανθρώπους, πώς μπορεί να εγκωμασθεί «του Θεού το σκήνωμα», «η Κιβωτός του Αγιάσματος», η «ουρανομήκης Κλίμακα», «η Πόλις του Θεού η έμψυχος», «το Παλάτιον του πάντων Βασιλέως», αυτή, η οποία τον Υπερούσιο του Θεού Λόγο, τον απεριχώρητο και απερίγραπτο χώρεσε στα μητρικά της σπλάχνα;

Ναι, αυτήν ούτε ανθρώπινη γλώσσα, αλλ' ούτε και των υπερκοσμίων δυνάμεων ο νους και λόγος μπορεί να την υμνήσει «κατ' αξίαν».

Και, «το ράον σιωπήν» του Μελωδού, το να σιωπήσουμε, δηλαδή, δεν πρέπει. Ούτε και να θέσουμε, κατά τον άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, στη γλώσσα μας «χαλινόν», με κανένα τρόπο.

Έτσι, συγκερνώντας τον φόβο με τον πόθο, αποτολμούμε να πλέξουμε οι αδαείς «αχειρόπλοκον στέφανον» και με ιερή ευλάβεια και απέραντη ευγνωμοσύνη, αποπειρώμαστε να αποτίσουμε το οφειλόμενο προς αυτήν ανεκπλήρωτο και ανεξόφλητο χρέος μας. Και το δώρημά μας τούτο, γνωρίζουμε, ότι είναι κατώτερο των υπερφύων της Θεομήτορος

περιστάσεων.

Ωστόσο, μπορούμε προς τη Μητέρα του Κυρίου μας και Μητέρα όλων μας να πούμε, ότι αυτό, το οποίο επιτελούμε, μέσα από την ένδειά μας, της το προσφέρουμε από τα βάθη της καρδιάς μας. Και ενθαρρυνόμαστε σε αυτό το εγχείρημά μας από τον ίδιο τον Κύριο και Υιό της, ο οποίος επήνεσε την πτωχή χήρα, όχι για την αξία των δύο λεπτών, που κατέθεσε στο Γαζοφυλάκιο, αλλά, λέγοντας ο Κύριος, ότι «η χήρα αυτή πλέον υμών προσέφερε», εξήρε το μέγεθος και το μεγαλείο της αγαθής πρόθεσής της (Λουκ. κα' 1-4).

Από αυτό, λοιπόν, το γεγονός και εμείς θαρρούντες «ουκέτι στέργομεν», δεν αρκούμαστε στη σιωπή, αλλά το γόνυ της ψυχής και του σώματος κλίνοντας, αποτολμούμε να προσεγγίσουμε το μέγεθος του προσώπου και του έργου της «Καλλονής του Ιακώβ» (Ψαλμ. 46,4), κατά τον Ψαλμωδό, και «το ακραιφνές της Καλλονής αυτού», κατά τον Άγιο Επιφάνιο Κύπρου.

Έτσι, και κατ' αρχή, λέγουμε, ότι αυτή υπάρχει γόνος εκλεκτών και θεοσεβών ανθρώπων, του Ιωακείμ και της Άννας. Και η Μαρία «εξ επαγγελίας» του Θεού προέρχεται, αφού Άγγελος Κυρίου διαμηνύει το θαυμαστό γεγονός της σύλληψης, της κύησης και της γέννησής της.

Αλλά και, προκειμένου να γίνει του Υιού του Θεού λοχεύτρια και να δανείσει στον Παντεχνήμονα Θεό Λόγο τη «σάρκα» του, δηλαδή την ανθρώπινή του φύση, στον Ναό ανατίθεται, ώστε να αποβεί «ο καθαρότατος Ναός του Σωτήρος, η πολυτίμητος Παστάς και Παρθένος και το ιερόν Θησαύρισμα της δόξης του Θεού».

Και, στη συνέχεια, υπό του χορού του εβραϊκού Ιερατείου, ύστερα από θεία νεύση, ανατίθεται «μνηστήρι, ταυτόν δε ειπείν φύλακι της παρθενίας αυτής».

Και «ότε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου» (Γαλ. δ' 4), η αγιαστική του Αγίου Πνεύματος χάρη την επισκίασε και την καθάρισε, ως άνθρωπο, από το προπατορικό αμάρτημα και από κάθε άλλο αμάρτημα, αν και ήταν σχετικώς αναμάρτητη η Μαρία, και την καθαγίασε, κατά τον Ευαγγελισμό, ώστε με υπερφυσικό και άρρητο τρόπο να σκηνώσει μέσα της ο αχώρητος Λόγος και

Θεός. Και, κατ' ευδοκία του Θεού Πατρός και με τη συνέργεια του Αγίου Πνεύματος, να πλάσει, εκ των αγνών και παρθενικών αυτής αιμάτων, ο Δεύτερος της Αγίας Τριάδος «αυτός δι' εαυτόν» την ανθρωπότητά του.

Έτσι, ο Υιός και Λόγος του Θεού, με την «κένωσή» του αυτή, «όλον τον πρώτον Αδάμ, τον προ της παραβάσεως, τον αμαρτίας ελεύθερον ανέλαβε... και (γενόμενος άνθρωπος) διά σπλάγχνα ελέους, προσέλαβεν εκ της Παρθένου σώμα και ψυχήν και νουν και τα τούτων φυσικά ιδιώματα, ίνα εις όλον τον άνθρωπον την σωτηρίαν χαρίσεται», κατά τον άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό.

Γι' αυτό, με το ασύλληπτο αυτό θαύμα, διά της Θεοτόκου, απέβηκε ο εναθροπήσας Χριστός «μεσίτης Θεού και ανθρώπων» (Α' Τιμ. β' 5), και «έλυσε την έχθραν» (Εφ. β' 5) και «επέστρεψε το πεπλανημένον πρόβατον» (Ματθ. ιη' 12-13), τον άνθρωπο, και τον επανεγκατέστησε στην αρχική του πορεία και «κατήργησε τον το κράτος έχοντα του θανάτου, τουτέστι τον διάβολον» (Εβρ. β' 14). Οπότε ο Θεάνθρωπος Χριστός «το φθαρτόν του ημετέρου φυράματος εις αφθαρσίαν μετεστοιχείωσε», μελωδεί η Εκκλησία μας.

Και με το θεοπρεπές αυτό γεγονός, οι άνθρωποι πάλι γίναμε τέκνα του Θεού και μπορούμε, ένεκα του προσώπου και του ρόλου της Θεοτόκου, να αποβούμε κοινωνοί της δόξας του Θεού.

Και ακριβώς σε αυτό το κεφάλαιο ευρίσκεται και αναλύεται η κατάφαση και η επαλήθευση της υπόσχεσης του Χριστού προς τους Μαθητές του, αλλά και εμάς όλους, ότι στους ανθρώπους «ήλθεν, ίνα ζωήν έχωσι και περισσόν έχωσι» (Ιω. ι' 10).

Αλήθεια, τι να σημαίνει αυτός ο λόγος του Χριστού; Θα μας ερμηνεύσει, επί του προκειμένου, ο σοφός νους του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, ότι, παρά το γεγονός της ανυπακοής του ανθρώπου και της προσβολής, την οποία επέδειξε προς τον Θεό με τη σύνταξή του προς τον διάβολο, ο Θεός δεν τον τιμώρησε, αλλά τον «αντεκδικήθηκε» με την άπειρη αγάπη του· και του ετοιμάζει «δόξαν πολύ της προτέρας παραδοξότεραν», το οποίο σημαίνει, ότι το εσχατολογικό μέλλον του ανθρώπου μέσα στον Παράδεισο είναι πολύ μεγαλύτερο από εκείνο, το

οποίο είχε ο αρχέγονος άνθρωπος. Ναι, «ά οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη, (αυτά) ητοίμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν αυτόν» (Α΄ Κορ. β΄ 9).

Και, ακριβώς, σ' αυτό το σημείο θα επικεντρωθεί και ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, για να διδάξει, ότι στη Δευτέρα Παρουσία, σύμφωνα με την υπόσχεση του Χριστού, τα πιστά μέλη της Εκκλησίας θα παρακαθήσουν στο υπερφυές δείπνο της Βασιλείας του Θεού. Και σ' αυτό το μεγαλείο της δόξας και απόλαυσης πνευματικής και τρυφής του ανθρώπου δεν θα παρακαθήσουν οι Άγγελοι, αλλά θα μεθέξουν μόνο οι άνθρωποι, γιατί τα αγγελικά πνεύματα είναι «λειτουργικά... εις διακονίαν αποστελλόμενα» (Εβρ. α΄ 14). Οπότε και σ' αυτό το κεφάλαιο εκφάινεται το μεγαλείο και η υπεροχή του ανθρώπου έναντι των αγγελικών δυνάμεων.

Όλα, λοιπόν, αυτά τα απόρρητα και ακατάληπτα Μυστήρια λειτουργούν και υπάρχουν ως πραγματικότητες μέσα στην Εκκλησία και αφορούν τον άνθρωπο, αλλά και την κτίση, ένεκα της Θεοτόκου. Έτσι, παρορμητικά, θα αναφωνήσει και διαλαλήσει ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός:

«Ω Θυγάτριον θεοπόθητον... ω Θυγάτριον αξιόtheon, το κάλλος της ανθρωπίνης φύσεως..., ω Θυγάτριον ευλογημένον εν γυναιξί... του βασιλέως Δαβίδ Θυγάτηρ και Μήτηρ του Παμβασιλέως Θεού! Ω άμπελος ευκληματούσα... τον γλυκύτατον βότρυν γεωργήσασα... Ω πύλη φωτός, πηγή ζωής... το πρόσωπόν σου λειτανεύουσιν οι πλούσιοι του λαού» (Ψαλμ. 61,11).

Σήμερα, Πανιερώτατε και πεφιλημένε μου Γέροντα, όπου ο σύλλογος του πιστού λαού του Θεού, ο οποίος ευρίσκεται εδώ, αλλά και στις απανταχού της οικουμένης ορθόδοξες Εκκλησίες μας, με τα πλήθη των ουρανίων δυνάμεων, συγχορεύουν και συνανυμνούν «την Θεοτόκον Άνασσαν». Και, μαζί με αυτούς όλους, συνεκφαίνεται και συμπανηγυρίζει και συναγαλλιάται και η θεοτοκοσκέπαστη του Κύκκου τροφός ημών Μονή.

Γι' αυτό και αναλογίζομαι, Πανιερώτατοι, Σεβαστό Ιερατείο, Λαέ του Θεού, ότι υπήρχαν πολλοί τόποι εξάίρετοι σε όλο τον κόσμο, προκειμένου να θησαυρισθεί το πανίερρον της Παναγίας μας Σέβασμα, δηλαδή η Εικόνα της, το έργο αυτό του

Αποστόλου και Ευαγγελιστή Λουκά. Ωστόσο, η χάρις της επέλεξε ως τόπο καταπαύσεώς της τη θεοφρούρητη αυτή Μονή της μετανοίας μας. Οποία θεοτοκολογική τιμή για μας, τη Μονή μας και την Εκκλησία Κύπρου! Το ατίμητο αυτό κειμήλιο, η Αγία Εικόνα της, ως περίπυστος νεφέλη και σκηνή, επισκιάζει και σκέπει και καταπλουτίζει την τροφόν ημών Μονήν αιώνες τώρα και αναβλύζει χάριτες στους ενοίκους της Πατέρες, αλλά και παίνει τους προς αυτήν καταφεύγοντας και «γλυκαίνει τα των ευσεβών αισθητήρια». Και όντως η Εικόνα η Κυκκώτισσα Παναγία, η Ελεούσα, αποβαίνει, σε όσους με πίστη καταφεύγουν σε αυτήν, καταφυγή και κραταίωμα και δυνατή προστασία. Και, ταυτόχρονα, υπάρχει αρραγής υπέρμαχος στρατηγός για την Κύπρο μας.

Και ας μην αμφιθυμήσει κανείς για τα όσα θαυμαστά πράγματα και γεγονότα επιτελεί η Παναγία του Κύκκου. Και τούτο, γιατί ο λόγος αυτός ευθυδρομεί με όσα θεολογεί η Εκκλησία μας και διδάσκει για την Παναγία, αλλά και για τον ρόλο και τη σκοπιμότητα των υλικών στοιχείων μέσα στη ζωή των πιστών. Κατά τον μέγα Πατέρα της Εκκλησίας μας Ιωάννη τον Δαμασκηνό, η ύλη αποβαίνει στα χέρια του Θεού και των Αγίων όργανο, διά του οποίου λειτουργεί και κατορθώνεται η πράξη της σωτηρίας μας. «Δι' αυτής (της ύλης), η σωτηρία μου είργασται», διερμηνεύει ο Δαμασκηνός. Τα υλικά στοιχεία αποβαίνουν ευληπτικά και μεταδοτικά της χάρις του Θεού. Τρανή απόδειξη, τα λείψανα των Αγίων, οι θαυματουργικές εικόνες, το νερό του Αγιασμού και, προπάντων, ο άρτος και ο οίνος, υλικά στοιχεία, τα οποία, «διά λόγου και εντεύξεως», μεταβάλλονται σε Σώμα και Αίμα Χριστού και τα οποία κοινωνούν οι πιστοί «εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν την αιώνιον».

Ευρισκόμενοι, λοιπόν, σήμερα, ημέρα των Γενεθλίων της Θεοτόκου Μαρίας, ενώπιον του Θησαυρίσματός της, δηλαδή της Εικόνας της Παναγίας μας της Κυκκώτισσας, και έχοντας κατά νουν το πλήθος των θαυμασίων της, στρέφουμε «ιλέω όμματι» την καρδιά μας και, με «ανειμμένας χείρας» και «γόνυα παραλελυμένα», την παρακαλούμε και δεόμεθα:

«Υπεραγία Θεοτόκε, Ελεούσα του Κύκκου μας, γενού

αντιληπτική και σωστική των δεινών περιστάσεων, των οποίων διερχόμεθα, ως χειμαζόμενος λαός του Κυρίου και Θεού μας, ο οποίος παροικεί στη νήσο αυτή των Αγίων της Κύπρου, και απάλλαξέ μας από την εισβολή και κατοχή των αλλοφύλων και αλλοθρήσκων Τούρκων εισβολέων, οι οποίοι, ως «μονιός άγριος κατενεμήσατο αυτήν» (Ψαλμ.79, 14), και ικέτευε προς τον Υιόν σου και Θεόν μας, ώστε να ανατείλει και στην τλήμονα Πατρίδα μας ο Ήλιος της ελευθερίας και της δικαιοσύνης. Θαρρούμε προς τούτο, Δέσποινά μας Παναγία, γιατί γνωρίζουμε, ότι «πολύ ισχύει δέησις Μητρός προς ευμένειαν Δεσπότης».

Έτι παρακαλούμεν σε, κατάστειλε, Υπεραγία Θεοτόκε, ταις πρεσβείαις σου προς τον Παντοδύναμο Δεσπότη και Υιό σου και εξαφάνισε τον ακατάσχετα διαδιδόμενο παγκόσμια μολυσματικό ιό του κορωνοϊού, ο οποίος προκαλεί, φόβο, πανικό και αναστάτωση στον καθένα προσωπικά, αλλά και στην οικουμενική ανθρωπότητα.

Προσέτι, έπιδε, σπλαγχνικώ όμματί σου, επί των εμπεριστάτων και εν ανάγκαις ευρισκομένων αδελφών ημών και ενίσχυσον αυτούς, τη παντοδυνάμω χάριτι και φιλανθρωπία του Υιού σου. Στήσον, Παρθένε Θεοτόκε, του εχθρού ημών διαβόλου τας καθ' ημών επηρρείας και επιβουλάς.

Δίδου την θεραπείαν και την παραμυθίαν των αδελφών ημών, των ψυχικώς και σωματικώς ημών πασχόντων.

Τη νεότητα περιφρούρησον, το γήρας περικράτησον, την οικογένειαν οχύρωσον και σύνταξον και τους άρχοντας ημών, εκκλησιαστικούς και πολιτικούς, πεφώτισον.

Πλήρωσον προς το θεοπρεπές ημών συμφέρον τας καθ' ημέραν ημών ανάγκας.

Την Μονήν ταύτην καλώς διαφύλαξον και στερέωσον αυτήν επί την πέτραν των του Υιού σου διδαγμάτων και παραγγελμάτων και διακράτησον αυτήν αυξανομένην εν παντί έργω αγαθώ εις τους αιώνας.

Τέλος, σου δεόμεθα και σε παρακαλούμε, ενίσχυε, ενδυνάμωνε, φώτιζε και κράτυνε τον πεφιλημένο πνευματικό ημών Πατέρα, τον Προεστώτα της Αδελφότητος ημών και Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρο, ώστε επί πολλά έτη να

πορεύεται με υγεία και ακμή, να ορθοτομεί τον λόγον της αληθείας και να οδηγεί τη Μονή αυτή, το εμπειστευμένο εις αυτόν ποίμνιον και όλους εμάς εις νομάς σωτηρίους προς δόξαν του εν Τριάδι προσκυνητού ημών Θεού, Αμήν.